

Dveře

Marie Krejčířová (1. místo v I. kategorii)

„Říkali jste, že se mi nebudete smát!“ zanaříkám. Zdá se mi, že najednou je mi pět. Jdeme parkem k tátovu autu. Okolí je liduprázdné. V tuto dobu to není neobvyklé.

„My se nesmějeme tobě,“ řekne táta. Naschvál do mě strčí a já málem odletím do bláta smíšeného se sněhem.

„Co?! Opravdu? Já se jí celou dobu směju,“ neodpustí si moje sestra Anna poznámku. Táta se znovu zasměje a na oslavu si se sestrou plácne.

„Ale no tak!“ zasáhne máma. Aspoň někdo se mě snaží zastat. „Byla jsi skvělá, Liz.“ Tak my vždy říkají.

„Já vás tam nepotřebovala,“ urazím se. Má trpělivost je pomalu u konce. Někdo v téhle rodině musí zůstat dítětem, ale už mám dost toho, že jsem to vždy já. Před chvílí má rodina mohla zhlédnout představení divadelního kroužku. Já hrála jednu z hlavních postav a asi ne moc vydařeně.

„Byla jsi hotový...no...“, zamyslí se táta, zapínaje si bundu až ke krku, poté následuje nasazení kapuce mikiny i bundy. Vypadá jako vysoký tučňák.

„No? Byla jsem hotový co?“ pobídnu ho.

„Hledám správné slovo a ono se ne a ne objevit,“ vyprskne smíchy. Sestra se k němu přidá, jen máma se snaží zadržovat smích, i když neúspěšně. Moc vtipné.

„V takových chvílích vás opravdu nesnáším!“ Zrychlím krok. „Nemůžu uvěřit, že jste má rodina!“ Máma za mnou cosi volá, ale já ji nevnímám a pořád pokračuji dál. Už je nechci poslouchat.

Míjím vysoké stromy, na kterých už nezůstal ani jeden list. Nedokáží rozeznat druhy stromů od sebe. Skoro proběhnu kolem největšího a nejstaršího listnáče v celém parku. Z kůry Stromu Osudu, tak mu lidé říkali, prý můžete vyčíst svůj příběh. Zajímá mě, jestli je tam napsáno i to, že budu nenávidět svoji rodinu. Minu dřevěného starce. Náhlá změna teploty mě zastaví.

„Jsi tady brzo,“ promluví neznámá žena. Její hlas zní tíživým tichem jako nekonečná píseň. Z nebe se začne snášet sníh. Lehké bílé vločky pokrývaly krajkou rozlehlou pustinu.

„Kde to jsem?“ Vysoké stromy tvořící kostru celého parku zmizely, s nimi i chodníky a lavičky. Zmizelo prostě všechno. Otočím se kolem dokola. Kromě ženy tady nikdo není. Chytnu se za hlavu.

„Co se to děje? Kde – kde –“

„Člověk hodil mincí...“ pronese větu neznámá sedící na staré židli před krbem, hrajíc si s mincí mezi prsty. Přes její plášť jí nevidím do tváře. Plamínky ohně tančí po zašedlém skle. Jejich stíny zasahují jen k nohám neznámé. Krb je vrostlý do obrovského stromu. Myslela jsem si, že je to Strom Osudu, ale ten je oproti tomuto malinký.

„Jednou mu padla panna...“ Ohlušující ticho pustiny prořízne cinknutí kovu.

„Poté zas orel...“ Tenká linka zvuku se znovu zatřepe. Postava si stoupne. V židli tiše zapraská. Osoba se ke mně otočí. „Nakonec mince dopadne na stůl hranou a to vše se stane v jednu stejnou chvíli.“ Žena se na mě z výšky podívá.

„Kdo jsi?“ zalapám po dechu. Její tmavé vlasy se ztrácí v záhybech černého pláště. Oválný obličej s výraznými lícními kostmi v té temnotě září bledým světlem, ale ty oči. Jsou mi hrozně povědomé. V zelených velkých očích září sluneční světlo, i když je noc.

„Přišla jsi brzo, Elizabeth Černá,“ řekne žena výrazným hlasem, procházejíc kolem mě.

„Co se to děje?“ zeptám se znovu. Žena mi věnuje přísný pohled. „Kde jsou všichni?“ vykřiknu.

„Jsou a nejsou. Tady a tam,“ odpoví s opovržením.

„Co tím myslíš?“ Chytnu ji za paži. Zastaví se v pohybu, napůl otočená ke mně. I vločky zamrzly v půli své krátké cesty.

„Kdysi jsme četli v jedné knize, že ze všech kdyby – tedy ze všech možných konců – by mohl vzniknout nový svět.“

„My?“ přeruším ji, snažíc se pochopit její slova.

„Pravda je taková,“ pokračuje žena, „že takových světů vznikne nekonečně mnoho.“ Vytrhne se z mého sevření.

Na její povel dopadnou do sněhu kolem stromu tisíce dveří. Ani jediná vločka sněhu se nevznesla do vzduchu. Dveře jsou seřazené v zástupech za sebou. Každé vypadají jinak a jejich řady se táhnou do nekonečna.

„Chceš je najít? Tak najdi svůj svět. Svůj domov.“ Poslední slova vysloví jako modlitbu.

„Jsi blázen! To není možné! To – to se mi jen zdá,“ zanaříkám. Roztřesou se mi ruce. „Ano, je to jen sen.“

„Tak proč se neprobudíš?“ Žena se vydá k nejbližším dveřím ze světlého dřeva s obdélníkem z matného skla uprostřed. Připomínají mi dveře od mého pokoje. „Nevěříš? Tak vezmi za kliku.“ Přejede bledými prsty po skle. Donutím se přijít ke dveřím a vstoupit.

„Jmenuji se Elizabeth Černá. Bydlím v Anglii s mojí kamarádkou Niky. Studuji tady.“

Zaznělo. Byl to můj hlas, ale já nemluvila. Bylo to mé jméno, ale zbytek nikdy nebyla pravda. Zavírám dveře od bytu. Spěchám po schodech dolů, kde uvidím svoji kamarádku.

„Niky!“ Konečně někdo normální. Určitě mi řekne, že to vše byl jen sen. Znáš ji už čtyři roky, nikdy by mi nelhala.

„Kdes byla?“ oboří se na mě Niky. Své divoce kudrnaté vlasy má svázané do vysokého drdolu.

„Co se děje, Niky? Kde to jsme?“ vychrlím na ni. Cítím velkou úlevu, když vidím známou tvář.

„Ježíš, v klidu holka! Nic se neděje. Jsi v Anglii a my teď jdeme ven. Nic víc. Říkala jsem ti, že se nemáš tolik stresovat.“ Vytáhne z kabelky mobil a poupraví si účes.

„Kde jsou mí rodiče?“ zastavím ji. O čem to mluví?

„V Česku, kde by byli? Už tam jsou pět let,“ odpoví mi vyděšeně.

„A proč tam nejsme my?“ zeptám se znovu. Začínám si uvědomovat, že něco není v pořádku.

„Všude dobře, jen ne doma. Copak jsi zapoměla? Ani o svátcích tam nejezdíme. Jsi v pořádku?“

„Nejsem! To se nikdy nestalo!“

„Ale ano. Panebože, vzbud' se, holka. Začínáš mi nahánět strach. Možná bych tě měla vzít do nemocnice.“ Dotkne se mého ramene.

„Ne! To není pravda!“ Rychle vyběhnu schody. Vezmu za kliku.

„Co se to děje?!“ vykřiknu do ticha pustiny. Sníh už znovu pomalu klesá k zemi. Strom se mi zdál ještě vyšší než předtím. „Kde jsou všichni? Kde je můj život?“

„Zbývá ti ještě nekonečně mnoho dveří. Najdi tedy to, co hledáš,“ promluví žena s klidem. Moje utrpení ji asi netíží. Nechci jí věřit. Rozběhnu se mezi řadami bran světů. Přece je musím poznat. Všimnu si světle oranžových dveří. Jsou to naše vstupní dveře od domu. „To jsou ony! Určitě!“

„Jmenuji se Elizabeth Černá. Žiji v Česku, své rodné zemi.“ Uslyším znovu. Našla jsem je. Určitě už jsem doma. Skončí to tak rychle, jak to začalo.

„Už jsi vzhůru?“ zeptá se mě povědomá tvář. Moje sestra sedí na rohu mé postele.

„Kde to jsem?“ Rozhlížím se po povědomém prostoru. Mém pokoji. Radostí se mi splašeně rozbuší srdce. To je ono.

„Vau! Ty seš úplně mimo! Jsi doma, blázne,“ zasměje se mi starší sourozenec.

„Kde je máma a táta?“ Usměji se na ni. Teď bych nejradši oba objala a řekla jim o tom divném snu. Čekám na obvyklou odpověď, ta však nepřichází. Podívám se Anně do tváře. V sestřiných jantarových očích se zaleskly slzy. „Hej, co se děje?“

„Proč to děláš? Ne, promiň, já jen...“ zajíkne se. Nikdy jsem ji tak neviděla.

„Ann, kde je máma a táta?“ Skoro jsem nedýchala. To není možné, vždyť jsem je našla. Musela jsem!

„Jsou pryč! Stala se autonehoda. Copak jsi zapoměla?“ vyjekla. Její obličej pláčem zrudl. Hnědé vlasy jí spadly do tváře. „Sama jsi v tom autě seděla!“ vybuchla Anna.

„O čem to mluvíš?“ To nemůže být pravda. Cítím její bolest, smutek, zoufalství. Sdílím s ní i tu nevyplnitelnou prázdnotu, která se náhle objevila.

Dopadnu na zasněženou zem. Pustinou se prohání mrazivý vítr. Klečím před světle oranžovými dveřmi. Nikdy bych neřekla, že za takovými dveřmi se může skrývat taková prázdnota. Pořád slyším Annin nárek. Zoufale vykřiknu do tmy.

„Proč? Proč se to stalo?“ propuknu v pláč. Slzy zanechávají ve sněhu šedé stopy. Zabořím dlaně do bílých krajek. Cítím chlad, zimu. Proč to není sen?

„Zbývá ještě nekonečně mnoho dveří.“ Žena stojí přede mnou. „Toto byly teprve druhé. Snad sis nemyslela, že to bude tak jednoduché.“ Chci, aby mě nechala na pokoji, vždyť nic z toho nemá smysl. Nechci vědět, co se skrývá za dalšími dveřmi, i když vím, že to už nemůže být horší. „Jdi pryč!“ zavrčím mezi vzlyky.

„Myslíš si, že toto byl nejhorší konec?!“ Poprvé zvýší hlas. Zvedne mě za límec kabátu na nohy. „Jsou ještě stokrát horší! Ty jsi měla štěstí se svým osudem! To ty jsi to zničila!“ Její náhlá změna mě znepokojuje. Plná děsu se podívám do očí ženy.

„Dlužíš jim to! Dlužíš jim najít je! Běž!“ Strčí do mě. Vystrašeně ji pozoruji. Proč?

Rozběhnu se proti kvílejícímu větru. Má pravdu. Musím najít svůj domov. Otvírám a zavírám dveře. Poznávám své druhé já. Ztrácím a získávám. Pokračuji dál. Vířící sněh mě bodá do tváří. Už ani necítím prsty na rukou. Nikde nejsem dlouho. Ptám se na rodiče, přátele, na svůj život. Kde je dobře? Jak je doma?

„Všude dobře, doma nejlíp.“ Říkával táta vždy. Chybí mi. Chybí mi všichni. Jak může být člověk tak hloupý, že nevidí, co má, a vidí jen to, co nemá? Zpomalím. Celá zadýchaná procházím řadou bran. Zastavím se před bílými dveřmi. Dřevo je celé popsané slovy. Přechtu nahlas jeden nápis: „Všude dobře, doma nejlépe.“ Nikdy jsem takové dveře neviděla, a i přesto se dotknu stříbrné kliky.

Opírám se o Strom Osudu. Prsty přejíždím po popraskané kůře. Čekám na slova řečená mým druhým já, jež jsem nikdy nevyšlovala.

„Jmenuji se Elizabeth Černá a tohle je můj domov.“ Přijde ke mně žena. Proč nezůstala v pustině jako obvykle? Proč to vlastně říká? Nechápu to. Nic z toho. Stáli jsme v parku, tady jsem opustila svou rodinu. Z nebe se náhle začal snášet sněh. Žena se ke mně obrátí zády.

Tichými kroky se ode mě začne vzdalovat.

„Co se děje?“ vykřiknu za ní nervózně.

„Jsi doma u své rodiny a přátel, u všech, které jsi kdy měla.“ Slyším v jejím hlase, jak se usmívá.

„Kdo jsi?“ Žena se zastaví. Přes rameno se na mě ohlédne, její zelené oči v měsíčním světle září krásným světlem. Poprvé si všimnu smutku, jenž z ní vyzařuje.

„Já ty dveře nikdy neobjevila, Liz. Já jsem druhá strana tvé mince.“ Hodila mi lesklý plíšek, s kterým si doposud hrála. Zachytím ho ve vzduchu. Zastudí mě na dlaních. „Nepromarni svůj konec.“ S těmito slovy zmizela v mlze.

„Druhá strana mé mince...“ Otočím si minci mezi prsty. V dále slyším volat mámu své jméno. Jsem doma.